

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Mă așez în carte cu cuvântul sărbătorii de azi. Amin. Eu, Domnul sfinților, îi mângâi pe sfinți în cer și pe pământ, în cele ce nu se văd și în cele ce se văd, căci sfinții au fost și sunt mângâierea Mea în cer și pe pământ. Amin.

Mare minune este să-Mi dea omul casa lui și viața lui. Casa omului e trupul lui, iar viața omului e lucrarea lui. Când omul se dă Mie, Eu vin și Mă așez în el și îl fac casă a Mea și stau în ea cu ale Mele și le înmulțesc ca un gospodar iscusit și le împart la săraci și dau să-i vindec de lipsuri ca să aibă cine mărturisi despre Mine și despre sfinții Mei care se fac casă Mie pe pământ. Lipsurile omului sărac nu sunt pâinea și haina și banul. Acelea sunt lipsurile omului leneș, care nu vrea să lucreze nici pentru hrana lui, nici pentru haina lui. Omul sărac este omul lipsit de Dumnezeu și de cele de la Dumnezeu. Omul îmbogățit de Mine cu cele ale Mele este cel ce face adevărata milostenie când le împarte pe ele în jurul său. Cel ce miluiește este miluit, căci știe să miluiască. Adevărata pâine cu care omul poate să miluiască pe om este pâinea cea din cer, pâinea cea pentru sfinți, hrana cea tare a sufletului.

Mă fac hrană pentru viața omului și Mă deșert în vasele Mele și Mă dau. În dar Mă dau, căci izvorul nu-i cere nimic celui ce bea din el. Dacă este sau nu cine să bea din el, izvorul curge fără să se oprească. Așa voiesc Eu să curgă cuvântul Meu peste pământ, și să bea din el omul, căci omul este flămând și însetat și gol și sărac de toate cele. El își strânge mereu pe cele ce se strică, pe cele ce-l sărăcesc de viață. Pe toate și le mai face omul, dar viață nu-și face. Eu, ca un milostiv ceresc ce sunt, îl chem pe om ca să-i dau viață, că el nu-și poate face viață. Ale Mele dintru ale Mele voiesc să-i dau și să i le înmulțesc și să-l fac milostiv ca și pe Mine, că de aceea îi dau; îi dau ca să dea, căci izvorul curge și nu se oprește și se varsă peste tot în calea lui. Eu sunt izvorul, și Mă vărs în sfinții Mei, și ei se varsă în sfinți din loc în loc și Îmi adună Mie rod de sfinți, căci sfinții au viață, iar viața este rodul care rămâne pe veci.

O, mare minune este să-Mi dea omul casa lui și viața lui, și ca să fac Eu din el râu de apă vie precum Eu sunt. Nu cunoaște omul fericirea aceasta, că dacă ar înțelege omul această fericire, s-ar face râu din râul vieții și ar adăpa și ar hrăni și ar împodobi pe cei săraci. Cel ce miluiește, acela este cel miluit, dar dacă omul nu miluiește pe om cu această milă, de aceea nu are omul. Cine dă, lui își dă, căci izvorul nu seacă, și aceasta este taina izvorului care curge. Eu sunt izvor de viață și M-am dat cu ea, și dacă M-am dat, am viață și izvor de viață și Mă dau mereu, că așa este izvorul. Mă vărs peste pământ cu cuvântul vieții, cu taina vieții, și chem săracii să vină să ia viață și să aibă, și din belșug să aibă. Amin.

Eu când l-am făcut pe om, l-am făcut după chipul și asemănarea Mea, nu l-am făcut cum este el acum. Și după ce l-am făcut, omul și-a pierdut viața prin neascultare, și de aceea el nu poate da viață. Dar Eu am venit iar în calea lui ca să-l fac iar și să așez în el viața. Amin, amin, amin. Nu sunt negustor de cuvinte, ci sunt adevărul cuvântului care dă viață omului. Amin. Cine nu crede ce spun, să Mă pună la încercare, să se dea Mie casă, să-și dea Mie viața și lucrul vieții lui ca să lucrez Eu și nu el, și să vadă apoi că Eu sunt Cel ce dă viață omului, că Eu sunt cuvântul adevărului, Omul cu Duh dătător de viață. Amin. Cel ce nu-Mi dă Mie viața lui ca s-o fac Eu, acela pătrunde cu greu cuvântul Meu care dă viață. Tainele cuvântului nu sunt la suprafața lui, ci sunt în adâncul cuvântului. Numai omul care știe să sape dă de bogăția cuvântului Meu cel tainic. Numai cel ce iubește viața Mea în el, numai acela are cu ce să pătrundă în adâncul cuvântului Meu cel plin de taina lui. Când omul se dă Mie, numai apoi începe să știe, începe să

vadă, începe să poată, începe să dea, căci sfinții așa lucrează și așa se împart făcându-Mă pe Mine izvor din ei pentru viața oamenilor. Amin.

Duhul Meu și al sfinților Mei se odihnește în grădina cuvântului, spre tămăduirea neamurilor. Treime de arhieriei sfinți am făcut Eu în cer din cei trei sfinți care s-au dat oamenilor în numele Meu, păstori cu milă de oi, păstori care nasc miei dându-le viață din viața Mea; păstori care au pătruns taina cuvântului ca să învețe cu el pe oameni. Viața lor cea sfântă a bucurat lucrarea Mea în ei, căci omul care se dă Mie casă se face lumină peste pământ ca să meargă oamenii pe drum cu lumină. Rari de tot au mai fost păstori cu milă de oi, de la ei până azi. Antichrist era și atunci băgat în biserică și Îmi prigonea turma, iar apoi s-a îmbrăcat în haină de sfânt și și-a făcut lucrarea până azi, căci lucrarea lui cea omenească are ce are cu lucrarea Mea, cu biserica Mea. De două mii de ani de când el s-a pitit în biserică și și-a tot făcut fii cu trupul ca să-i prigonească pe cei ce se nasc cu duhul pentru Mine, el s-a îmbogățit de slavă pe urma bisericii. O, puțină, puțină de tot a fost biserica Mea, iar biserica lui abia mai încape în casa ei. Asuprit și strâmtorat a fost cel ce M-a urmat cu adevărat. În biserica lui n-a încăput omul care a călcat pe urmele Mele. Așa este și azi, că el n-are nevoie de om sfânt, căci la rugăciunea omului sfânt au căzut mereu zidurile necredinței care ascund în ele pe omul minciunii, pe antichrist, care-și are viața în biserică. Cine se face păstor trebuie să aibă bani, și acela se face păstor pentru ranguri, pentru bani se face păstor. Adevăratul păstor nu-și strânge nimic decât oi, ca să îngrijească de ele, și ele să prăsească oi și să le dea păstorului, iar el să le dea Mie.

O, cum de nu s-a trezit de două mii de ani lumea care a dat să se facă biserică a Mea? O, cum de n-a văzut omul că este înșelat în numele Meu? Am spus prin cartea Mea din zilele acestea că biserica Mea n-a fost pe pământ, ci numai sub pământ și numai în ascuns, iar cea care se așează cu zidurile ei pe înălțimi ca să prindă sub ea robi, aceea e biserica omului ascuns care lucrează taina fărădelegii cea proorocită de apostolii Mei că se va lucra în biserică spre dărâmarea ei.

Se miră omul pe pământ de ce am venit Eu cu cuvântul în lume acum, după două mii de ani. O, dacă ar ști omul ce lucrare face păruta biserică de pe pământ, n-ar mai sta nepăsător omul, și ar alerga la Mine așa cum a alergat fiul risipitor de viață la tatăl său ca să-i dea să mănânce. Sunt frânți de jale sfinții din cer care au fost pe pământ păstori de la Mine puși pentru turma cea risipită. Am spus că nici un om nu poate înșela pe om și pe Dumnezeu ca și omul care se așează de la el citire sau de la oameni citire peste oameni în numele Meu ca să păstorească, zice el. O, păstorul cel adevărat nu se mai are pe sine. Dar unde să mai găsești așa ceva? Astăzi nu mai este nici un păstor în afară de Mine. De aceea am venit acum, după două mii de ani, să fiu Păstor pe pământ. Am venit că nu mai sunt păstori de oi. Am venit că Mi-e milă de om. Cei ce se așează mai mari peste oameni și peste mări și țări, sunt orbi de tot, dar nu sunt orbi, ci le place lucrarea de orb, și de aceea o lasă ca să fie. Cine-i alege pe orbi? Orbii îi aleg. Sunt orbi toți oamenii și nu vor să se trezească din orbire. Nu boala este vinovată, ci bolnavul este vinovat.

Am venit Păstor pe pământ, că Mi-e milă de om. N-are omul povățuitor, n-are omul preot, căci preot este cel ce se jertfește, nu cel ce ia jertfă. Preotul care ia de la oi, acela nu este preot. Eu n-am făcut așa, ca să sug de la oi. Mi-era milă de ele și le dădeam Eu. Eu n-aveam nici casă, nici masă, nici țarini, nici avere, dar aveam ce să dau la oi. Aveam putere să le dau. Cu cuvântul le făceam mâncare și hăinuțe de har și adăpost de la Tatăl, și ele uitau de frig și de foame și de jale și se țineau după Mine cu dor, și Eu le dădeam. Dar când au aflat păstorii cei plătiți, care pândeau după Mine și după oile Mele, s-au sculat și Mi-au răsfirat toate oile și le-au făcut să strige la Pilat să Mă pună pe cruce, ca să nu-și piardă păstorii oile de la care sugeau ei. Așa este și azi. Eu păstoresc cu pășune cerească și adăp cu izvor dulce pe oi, și păstorii cei vicleni s-au supărat și Mi-au răs de oile pe care Eu le-am strâns la pieptul Meu ca să le dau viață din viața Mea. Dar ei s-au tăiat și se vor tăia în sabia pe care ei au scos-o împotriva venirii Mele și a turmei Mele cea curată, cea curățită de Mine ca să fie, și ca să nu piară biserica Mea dintre

pământ și cer. Nu este biserică aceea care stă zidită de om pe înălțimi. Aceea este prăvălie pe care scrie „Dumnezeu“, și se duce omul să Mă ia de acolo și Mă plătește. Nu e om să încapă în biserică aceea dacă nu are bani. Toți slujitorii ei zic că banul e pentru biserică, și omul nu știe ce zice mai-marele lui, care-i ia lui banul și îl cheltuie în plăceri trupești și pământești și trecătoare. Iată, nu este pentru biserică banul pe care-l dă omul la această prăvălie. Biserica înseamnă oile, nu ziduri înseamnă, nu altceva înseamnă. Oaia slabă n-are trecere în templul omului; oia stearpă, nici atât. Dar oia grasă încape, că are lapte și are lână și are miei. Nu preotul trebuie să umble cu banii dacă e nevoie de bani pentru viața bisericii, ci iconomii care au în grijă lipsurile oilor. Oaie pe oia se ajută prin iconomii cei drești, care se fac împărțitori cu nevinovăție, precum scrie Scriptura. Iar preotul trebuie să păstorească, trebuie să hrănească și să panseze și să păzească oile Mele, și el să nu aibă oi, de vreme ce se așează păstor al oilor Mele, iar Eu nu le cer nimic la oi, și le dau din viața Mea. Amin.

Mă plâng cu cuvântul. Sunt orbi toți oamenii, și Eu nu mai pot scăpa de robie, căci omul minciunii M-a scris pe casa lui ca să trăiască pe urma numelui Meu, dar Eu nu i-am spus să facă așa. Eu nu M-am dat nimănui să Mă vândă decât lui Iuda, ca să se îplinească Scriptura cu Mine, Păstor vândut de om.

Iată, așa a fost mereu cu păstorii minciunii. Văduva cea săracă s-a împrumutat ca să-i ajungă să dea păstorilor partea cea de la oi. Când am văzut-o cum a dat, Mi-a fost milă de ea. Nimeni n-a cercetat-o dacă are, ci dacă a dat. N-avea decât puțin de tot, și nu s-a mai gândit la viața ei, ba a mai și împrumutat, și iată cât a dat. O, de ce nu fac așa și păstorii? De ce nu-și pun și ei viața pentru oi așa cum oile și-o pun pentru ei?

O, biete oițe, multă milă am de voi. Am venit după voi ca să vă scot de sub robie. Păstorii cei de peste voi vă sug vlaga, vă irosesc timpul. Voi munciți la stăpâni străini ca să vă țineți viața, iar păstorii de peste voi vă mănâncă laptele, și voi nu mai știți să nașteți și să creșteți miei pentru Mine. Să știți că păstorii cei de peste voi nu sunt de la Mine, ci sunt vânzătorii Mei. M-au scris pe prăvălia lor și și-au făcut argați și strângători de bir și Mă vând vouă, zic ei, iar pe voi vă cumpără cu numele Meu, scris pe prăvălia lor. Iată, vânzare și cumpărare, și unde este aceasta, acolo este lucrare antichristă, pecete mincinoasă. Nimeni nu poate vinde pe Dumnezeu, nimeni nu poate cumpăra oi până ce nu are scris pe el acest nume tainic: „*antichrist*“, omul fărădelegii, care stă pitit în haină de sfânt de două mii de ani. Biserica Mea nu este așa, și unde ea este, nu este vânzare și cumpărare, nu este păstor plătit, care dă oile la lup dacă vine lupul; nu este Dumnezeu vândut și nu este oia cumpărată pentru ca să argățească păstorul, ci este iubire și jertfă sfântă, așa cum Eu am arătat la oi, așa cum Eu am lucrat înaintea oilor ca să ia oile de la Mine învățătură de biserică. Dar acest fel de biserică nu și-a găsit loc niciodată printre oameni, căci oamenii sunt orbi și nu caută să cunoască Duhul Adevărului ca să vadă apoi prin El.

O, Mă doare pentru minciuna de pe pământ și pentru casa ei și pentru numele Meu, scris pe această casă. Mă doare. O, Tată al Meu, Mă doare, și Îți spun Ție, căci sunt Fiul Tău: Mă doare, Tată!

– *De când l-ai pierdut pe om Te doare, Fiule. Când am văzut cât Te doare, Te-am trimis după el ca să-l faci iar, dar omul n-a stat la făcut, Fiule făcător al omului. Ai voit să mori pentru durerea oilor fără păstor, că Te durea risipirea lor, iar după ce ai murit, ai înviat, ca să vadă oile că ești Păstorul lor. Dar păstorii minciunii s-au arătat iar, și stau de două mii de ani în locul Tău peste oi și Te vând, zic ei, pe viața oilor, pe laptele de la oi, și Te doare de două mii de ani, și nimeni n-are milă de durerea Ta cea de șapte mii de ani. De când l-ai pierdut pe om Te doare, tată, și așa Mă doare și pe Mine, că ești Fiul Meu Cel durut de la om, dar scris este: «Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe toți vrăjmașii Tăi așternut sub picioarele Tale». Amin. Un picuț, și tot omul de pe pământ Te va avea de Păstor, căci toți păstorii minciunii pier curând, curând. Le voi cere viața oilor și îi voi pedepsi că Te-au vândut, Fiule. Ca iudeii Te vând toți pe bani și cu banii de pe Tine își fac ale lor și s-au umplut de lăcomie și de*

minciună în numele bisericii, Fiule, dar biserică nu este, că biserică este numai ce este al Tău, numai Tu, cu oile Tale, Fiule Păstor.

Te-am trimis iar Păstor pe pământ după două mii de ani. Cheamă-Ți oile și le dă viață, că n-au; n-au viață, n-au vlagă, n-au cunoștință, n-au mângâiere, n-au, Fiule, n-au. Numai pe Noi Ne doare de oi, dar oile nu știu. Nu știu oile unde este mângâierea lor și alifia lor, că s-au pus păstorii minciunii între Tine și oi și s-a astupat calea cea cu lumină, Fiule Păstor.

O, nu mai plânge, tată. Ești Fiul Meu și Mă doare pentru Tine. Hai să păstorum omul de pe pământ și să-i dăm și putere să Ne ia și să Ne aibă și să Ne cunoască bine, ca să nu se mai lase omul înșelat de minciună. Hai, Fiule, copilul Meu, că Tatăl poate în Tine, și Tu vei zdrobi sub mersul Tău pe pământ pe toți cei care s-au folosit de numele Tău și de haina Ta pentru câștig nedrept și pentru ranguri și pentru slavă. Hai, că timpul e pe sfârșite și tot ce este al timpului se duce, iar Noi vom câștiga pe om, Fiule. Hai, că avem popor care Ne cunoaște și căruia îi facem cunoscută taina vieții și taina fărădelegii, și el va propăși pe pământ cu adevărul cel din cer. Amin, amin, amin.

– Și noi, Tată bun, și noi, arhierei din Arhiereul Cel veșnic, Îți mângâiem Fiul, că e copilul Tău Cel moștenitor, Care știe să-Ți dea Ție toată moștenirea Lui când Și-o va dobândi din nou de sub om pe deplin. Și noi sunăm în zi de sărbătoare din trâmbița cuvântului cu care ne-a insuflat Hristos, Păstorul Cel din Tine, Tată. Strigăm oile sub mantia Lui, că păstorii de peste oi sunt lupii care trăiesc din oi. Să vină oile la izvor! Să vină! Amin, amin, amin.

A venit Hristos la voi, o, oițelor! Auziți-L cum cântă cu fluierașul ca să vă adunați și să-I cunoașteți glasul. Este Cel ce Și-a pus viața pentru voi. A venit să vă dea pășune fără plată. Veniți la El, că adevărul nu mai este în oameni. Nu le mai spunem lor, păstorilor de peste voi, să vă lase să veniți la izvorul vieții. Ei vă pun spini în cale ca să vă spună că drumul e greșit, iar în calea spre ei pun minciuna lor pe care ei scriu numele lui Hristos. Aduceți-vă aminte că Domnul n-a încăput cu oile Lui în casa păstorilor de atunci. El le păstorea prin grădini, pe malul apelor și prin munți, și le păzea de lupi, că și atunci erau lupii ca și azi, îmbrăcați în haine de sfinți. Veniți spre grădinile Domnului ca să vă dea El hrană, ca să vă înmulțească viața și mângâierea cea din cer, că pe pământ omul minciunii vă duce spre tăiere. Fiți după chipul și asemănarea lui Hristos, Cel ce a făcut omul. Nu vă purtați după chipul și asemănarea păstorilor voștri care vă sug laptele, care vă închid calea spre cer ca să rămâneți pe pământ. Veniți cu cerul, căci cerul este veșnic. Veniți la izvorul cel din cer care curge în mijlocul oamenilor, căci Domnul l-a coborât pe pământ ca să aibă cel ce ia din viața lui, din cuvântul cel dătător de viață.

Strigăm oile sub mâna Ta de Păstor, Doamne. Dă-le mâna și le dă putere ca să vină. Amin, amin, amin.

– Eu vin cu mântuirea oilor. Smochinul a dat muguri, și via Mea s-a copt, și primăverile vin și se așează peste pământ. Eu sunt Cel ce Mi-am pus viața pentru oi, ca să aibă oile viață. Să vină oile să le dau viață, căci am ieșit în calea lor și Mă dau lor Păstor. Și pe câte vor veni Eu le voi păstori. Pe munții Mei Eu le voi păstori și pe veci le voi mângâia pe munții Mei. Amin, amin, amin.

30-01/12-02-2001